

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ ŽENA PROSÍ O POTRAT

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ ŽENA
PROSÍ
O POTRAT

NAKLADATELSTVÍ BESKYDY 2008

Irena Fuchsová © 2008
Illustrations © Jiří Vančura 2008
© Nakladatelství Beskydy 2008

ISBN 978-80-254-1538-2

KDYŽ DOMA NENÍ PĚNA

Myslím si, že není na světě žena, která by nikdy svému manželovi nezalhalala. A pokud ano, tak jí radím, ať to občas zkusí! Manželovi neublíží a výčitky svědomí mít nebude! Naopak! Určitě zjistí, že jí nevinná lež udělala doslova dětinskou radost...

Když jsem nedávno objevila nádherné boty v padesátiprocentní slevě, nezaváhala jsem ani na chvíli. Daly se nosit celý rok a hodily se k sukni i ke kalhotám. A navíc byly pohodlné!

A protože jsem si už dlouho nic nekoupila, zatímco Kája si minulý týden koupil kufr, který potřeboval na služební cesty, vzala jsem krabici, na které byla rukou napsaná cena 250,- Kč, a pečlivě jsem před dvojkou připsala stejným rukopisem jedničku.

„Ty sis koupila boty? Pěkně,“ pochválil mi je Karel, pak koukl na krabici a překvapeně zvedl obočí. „A taky pěkně drahé!“

Přivlnila jsem se k němu a políbila ho.

„Vůbec nebyly drahé, Kájo! Tvoje ženuška přece umí nakupovat! Původně stály dva tisíce pět set! To bych si v životě nekoupila, ale když jsem viděla, že je na ně padesátiprocentní sleva, neváhala jsem!“

Můj miláček přikývl.

„A dobře jsi udělala, Ali! Je vidět, že je to kvalitní kůže...“ Přivlněl k botám, já také, naše nosy se dotkly, dali jsme si pusy, pak ještě jednu a pak můj miláček vytáhl peněženku a podal mi pětistovku. „Když jsi ušetřila na rodinném rozpočtu, tak ti na ně přidám!“

Takhle se to dělá, milé dámy, které jste nikdy nelhaly! Ublížila jsem touhle lží někomu? Ani náhodou! A když to tak vezmete, měla jsem nové boty zadarmo a ještě mi dvě stě padesát korun zbylo!

Ze svých nevinných lží jsem měla radost celé naše pohodové manželství, které trvalo už sedm let a bude trvat i nadále, protože jsme se s Kájou měli pořád rádi a navíc jsme začali pomalu okukovat kočárky. Blížila se nám třicítka, byt jsme měli, sjezdili jsme kus světa, práci jsme měli oba výbornou a naši rodiče se pomalu chystali jeden

po druhém odcházet do důchodu a jejich narážky na to, kdy už konečně budeme něco mít, aby měli co hlídat, se stupňovaly.

Řekli jsme si s Kájou, že v létě pojedeme na krásnou dovolenou, kterou vybere on a já se nechám překvapit a tam začneme na našem děťátku pracovat...

... Byla středa večer a já se slastně protahovala v křesle před televizí. Zítra jsem měla zasloužené náhradní volno a těšila jsem se jako malá holka, která chce jít za školu.

Karlovi jsem to neřekla, měl by zbytečně velké oči a určitě by mě hnál někam na úřad, abych mu zařídila nějaký nesmysl, do kterého se mu nechce. To jsi uhodl, říkala jsem si spokojeně, ty si na svých služebních cestách také odpočineš a nejedeš hned domů, když máš ještě zaplacený hotel! K tomu se mi totiž Kája mockrát přiznal a já se mu nedivila. Když náročné jednání, které vedl, skončilo pro jeho firmu vítězně a o den dřív než počítal, a on měl zaplacenou ještě jednu noc v luxusním hotelu, byl by sám proti sobě, kdyby jel domů! Zašel si do hotelového fit – centra, zaplavával si, zacvičil a nakonec si došel na masáž!

A já si zítra také užiju! Sice ne tak luxusně jako on, ale užiju!

Podívám se po obchodech, něco malého si koupím, dojdu si na kosmetiku, aby mi upravili obočí, uvařím něco dobrého, upeču tvarohové buchty, po těch by se Kája utloukl, koupím lahvinku červeného, zapálím svíčky a uděláme si krásný večer! Musím se totiž přiznat, že jsme s děťátkem zase tak úplně na dovolenou nečekali...

Koukla jsem na hodinky. Za chvíli měl začít film. Karel se šel vykoupat, určitě nestihne začátek a budu mu ho muset vypravovat...

„Aleno! Sakra, kde je pěna?! To je samý šampon, ale pěna nikde!“

Ječel v koupelně tak, že jsem ho slyšela, i když napouštěl vanu. Aby ses nezbláznil! V drogerii jsem sice dneska byla, ale na pěnu jsem zapomněla. Nerada jsem se zvedla a nakoukla do koupelny.

„Zapomněla jsem na ni, Kájo. Koupím ji zítra!“ Už seděl ve vaně, v ruce můj šampon. Ukázala jsem na něj. „Dej si tam šampon!“

Vytřeštil na mě oči.

„To nemyslíš vážně?!“ Pokrčila jsem rameny.

„No a co? Maminka nás v šamponu koupala kolikrát a stalo se mi něco?“ Ušklíbl se.

„Copak tvoje maminka! Ta by v šamponu myla i nádobí!“ Naštvala jsem se. Co to mele?

„Jak to myslíš?“

„Jak to říkám! Tvoje maminka je bordelářka a ty jsi po ní!“

„Cože?!“ Odšroubovala jsem uzávěr šamponu a nalila mu do vany

půlku lahve. „Když mohla moje maminka bordelářka koupat v šamponu svoji dceru bordelářku, tak se může v šamponu vykoupat i manžel bordelářky!“

Vztekle vytrhl špunt z vany a začal vstávat.

„Bordelářka jsi byla a bordelářka jsi! Nejsi schopná ani koupit pitomou pěnu! O všechno abych se v tyhle domácnosti staral já! I blbou pěnu nakonec budu kupovat já?! Přitom ty jsi v drogerii pomalu každý den!“

Praštila jsem dveřmi a šla si sednout k televizi. Film už běžel, ale já vůbec nevnímala, o čem je. A to jsem se ještě před chvílí těšila na zítra, jak si to užiju! Pěkně si to užiju, když mě teď tak vytočil! A žádné buchy nebudou, chlapečku! A víno také nekoupím! Tos uhodl!

Vstala jsem a letěla zpátky do koupelny.

„Moje maminka nás aspoň koupala v šamponu, zatím co tvoje máti vás koupala v kopřivách!“ Už se utíral a otočil se na mě plný vzteku.

„Kopřivy jsou zdravé! A aspoň jsme se vykoupali! Kdežto doma se vykoupat nemůžu, protože na mě milostpaní vylije láhev blbýho a smradlavýho šamponu!“

„Ten šampon stál dvě stovky!“

„To je vidět, že máš dost peněz, když si kupuješ tak drahý šampon! Ale pitomou pěnu nekupíš! Člověk se koupe jednou za čas...“

To neměl říkat!

„No právě! Kdyby ses koupal každý den jako já, voněl bys! A já bych určitě na pěnu nezapomněla! Ale když vím, že se denně nekoupeš, tak na ni zapomenu! A mezi námi... ono je to znát, že se koupeš jednou za čas!“

A prásk! Bouchla jsem dveřmi, až se obrázek vedle na zdi zakýval.

„Já nemám čas, vyvalovat se každý den ve vaně jako ty! Mně stačí, když se osprchuju!“ Můj milovaný Kája ječel v koupelně a já bouchla druhými dveřmi u kuchyně.

A kašlu na film, kašlu na hezký večer, kašlu na tebe, drmolila jsem mezi zuby, vytáhla jsem z válečky svoje peřiny a hodila je v kuchyni na rozkládací křeslo. Vyspím se tady!

„Spím v kuchyni,“ zaječela jsem směrem ke koupelně. „Nebudu spát ve smradu!“

„V jakém smradu?! Ve smradu bys spala, kdybych se vykoupal v tom tvým hnusným šamponu za dvě stovky! Mně pěnu za dvě stovky nekupíš! Mně ne! Ale sobě jo!“

Ještě něco vykřikoval, ale do kuchyně za mnou nešel. Ustlala jsem si, chvíli jsem koukala do stropu a pak jsem vstala a otevřela ledničku.

Copak tady máme? Udělala jsem si dva obložené chleby, vzala si čašopis, obložila se polštářky a pomalu jsem se uklidňovala...

Druhý den jsem si přece jenom udělala hezky. Zašla jsem do sekáče, koupila si tričko a džíný, a cestou domů jsem se zastavila v drogerii pro tu jeho pěnu.

A vida, mají na pěny slevu! Jedna je dokonce za třicet pět korun! Dala jsem ji do košíčku a u pokladny jsem mrkla na známou prodavačku.

„Cenu dám pryč! Ať si myslí, že stála víc!“ Rozesmála se.

„Já vám natisknu jinou, chcete?“ To už jsem se smála i já a rychle jsem strhla cenovku.

„To bude super! Dejte tam dvě stě třicet pět!“ Obdivně se na mě koukla.

„Tolik? Fakt? Tak jo! Ale kdyby něco, o ničem nevím!“

A tak jsem domů nesla pěnu za dvě stě třicet pět korun. No a co? Když já si kupuju šampon za dvě stovky, tak proč bych svému milovanému Kájovi nemohla koupit ještě dražší pěnu?

Když jsem přišla, stála v kuchyni na stole váza s růží.

„To máš ode mě,“ ozvalo se za mnou, Kája mě objal a políbil na krk. „Za ten včerejšek!“

Potěšeně jsem se usmála, a když mě pustil, vytáhla jsem pěnu.

„A tohle máš zase za ten včerejšek ode mě ty!“ Natáhl se po pění a přečetl si cenu.

„Cože?! Dvě stě třicet pět korun?!“ Usmála jsem se.

„No a co? Když já si můžu kupovat šampon za dvě stě, tak...“ Skočil mi do řeči.

„O to nejde, Ali! Kde jsi ji kupovala?“

„Tady u nás. Za křižovatkou.“

„Tady?!“ Nevěřicně koukal na cenovku a kroutil hlavou. „Já tam byl před hodinou a koupil jsem podobnou pěnu ve slevě!“

Hnal se do koupelny a za chvíli mi ukazoval stejnou pěnu, jakou jsem koupila já.

„Za třicet pět korun! Ali, okradli tě! Obléknu se a jdeme tam! Okradli tě o dvě stovky! Chápeš to? To tak nenechám! Změnit cenu o dvě stovky během hodiny?! Já tam musel být chvíli před tebou!“

Mluvil a mluvil, přitom se oblékal a pořád našťavaně porovnával obě pěny.

„Mám sto chutí zavolat do televize! To je tedy zlodějna...“

Mlčela jsem. Jo, milá Alenko, tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne...

UŽ VÍM, PTÁČKU, KDE MÁŠ HNÍZDO

„Tak co tomu říkáš?“

Sice jsem na svoji kamarádku koukala nedočkavě a čekala, co řekne, ale vlastně mi to bylo srdečně jedno! Právě jsem jí řekla, že se chceme s Rudou hned po maturitě vzít! Jsem zamilovaná! A nejenom, že já jsem zamilovaná do Rudy, ale Ruda, nejkrásnější kluk ze školy, je zamilovaný do mě!

Drcla jsem do ní, ale Jana pořád mlčela. V tu chvíli se mi v hlavě rozsvítilo.

„Ty žárliš?! Ty máš vztek, že si ze všech holek vybral zrovna mě!“
Zafukala si na čelo a ušklíbla se.

„Přesně to jsem si myslela, Edito! Že si budeš myslet, že žárším! Chceš opravdu říct, co si myslím? Chceš? Nikdy bych si takhle krásného kluka nevzala! Já tedy ne! A víš, proč? Protože bych se celý život bála, že mi ho některá odtáhne, nebo že mi bude nevěrný, protože takového chlapa, milá Edito, takového chlapa ženské na pokoji nenechají!“

Mlčela jsem. Bylo mi osmnáct a byla jsem zamilovaná. Poprvé a na celý život! Že se líbím Rudovi, kterého milovaly všechny holky z gymnázia, toho jsem si vůbec nevšimla. Nikdy by mě totiž nenapadlo, že si vybere zrovna mě!

Co na mně bylo? Nic. Hubená jsem byla, vlasy jako liška, učesat se nedaly, kroutily se mi kolem hlavy, pihy na nose, oči jsem měla velké jako sova...

Taková jsem byla! Jiná než ostatní.

Strašná!

Ruda mohl mít každou, na kterou se podíval. Když mi holky ze třídy řekly, že po mně kouká, myslela jsem si, že si dělají legraci, a když jsem si toho všimla také, začala jsem se mu vyhýbat. Přiváděl mě svými pohledy do rozpaků! Jen jsem ho uviděla, už jsem zrudla a dovedete si představit, jak vypadá zrzavá holka, když zrudne!

Ale on kolem mě kroužil v čím dál menších kruzích, a když mi

jednou zastoupil cestu u šaten, přestala jsem dýchat. Koukal na mě tak... já nevím, jak bych to popsala! Jako když se bojím, co řeknu.

„Edito, já už nemůžu. Nespím. Nejím. Dneska v noci jsem stál před vaším domem a koukal do tvého okna. Páté okno od okapové roury. Třetí od střechy. Druhé odzdola. Sedmé od kraje baráku. Zhasla jsi přesně o půlnoci. Čekal jsem do půl jedné a pak jsem šel domů. Stejně jsem neusnul. Já...“

Vztáhl ke mně ruku a pohladil mi vlasy. Ucukla jsem.

„Neboj se mě, Edito! Já nic nechci! Tohle mi stačí. Ale musíš mi něco říct! Edito, já to musím vědět! Zblázním se, jestli mi to neřekneš! Prosím tě, řekni mi, chceš se mnou chodit?“

MLčela jsem. Srdce mi strašně tlouklo. Říkala jsem si, přece musí slyšet, jak mi tuče, a když někomu takhle strašně tuče srdce, tak je přece jasné, že odpověď je ANO! Ale on asi nic neslyšel, protože na mě pořád koukal, jako když se bojím, co řeknu, tak jsem přikývla, on si oddechl, a strašně krásně se usmál, znovu mi pohladil vlasy a pak jsme se vzali za ruce a pak jsme se políbili. Jenom tak lehce. Jako děti. Bylo to krásné...

„Edito! Jsi na mě naštvaná, co?“ Teď do mě pro změnu drcla Jana. „Neměla jsem ti nic říkat. Ale říkaly jsme si s holkami, že s ním budeš mít peklo! To ti snad můžu říct, ne? Nemyslím si to jenom já!“

Měsíc jsme se vodili za ruce a pořád jsme se líbali jako děti. Pak jsme hledali místa, kde budeme sami. A když jsme je našli, seděli jsme vedle sebe, tiskli se na sebe, povídali si a líbali se.

Už ne jako děti, ale Ruda si nikdy nedovolil nic, co bych nechtěla. Viděl, že jsem vystrašená a byl na mě dlouho hodný, až jsem si později někdy přála, aby už tak hodný nebyl...

Odmaturovali jsme, udělali přijímačky na vysoké školy a koncem června jsme měli svatbu, na kterou přišla celá škola! Během prázdnin jsme si zařídili byt mé babičky, která nám ho dala jako svatební dar a odstěhovala se na chalupu, a v říjnu jsme nastoupili do školy...

Myslíte, že vám popisuju příběh loňských maturantů? Ale kdepak! Chcete vědět, ve kterém roce se tohle všechno stalo? V minulém století! V roce 1960!

Letos v červnu budeme s Rudou slavit neuvěřitelných čtyřicet osm let společného života! Máme dceru a syna, oba už mají své rodiny, máme čtyři vnoučata, jsme v důchodu. Žijeme spolu spokojeně a šťastně a žili jsme tak celý život! Ruda mě pořád miluje a já pořád miluju Rudu.

Ale jednu vadu naše láska má. Jednu jedinou.

Celý život žárlím.

Moje nejlepší kamarádka Jana, která mi šla v roce 1960 za svědka, měla pravdu.

Celý život se bojím, že mi ho některá odtáhne nebo se od někoho dozvím, že mi byl nevěrný! Věděla jsem, že chlapa jako je můj Ruda, ženské na pokoji nenechají!

Byl krásný, galantní, usměvavý, chytrý. Ženy ho milovaly a on miloval je. Říkal, že na ženy je spolehnutí, jsou pracovitě, cílevědomé, a když jsou ještě k tomu chytré a krásné, je takové pracovní propojení bez chyby.

„Miláčku, ale za to můžeš ty! Když mám doma takovou krásu, nemůžeš po mně chtít, abych se v práci koukal na šeredy! Chytrá a krásná žena je nejdokonalejší spojení, jaké si můžu představit! Jinak bych si tě nevzal, lásko!“

To mi říkal, když jsem se ho někdy ptala, proč se v práci obklopuje samými ženami. Všimla jsem si toho nejenom já, mluvili o tom i naši známí, přátelé, příbuzní. Ale Ruda se smál a tak jsem mlčela a užírala se.

Nemohla jsem mu dělat žárlivé scény! Věděla jsem, že bych ho urazila! Nemohla jsem mu totiž nic vytknout! Nikdy jsem na nic nepřišla, i když jsem kolem něho mnohokrát nastražila nesčíslně pastí! Nikdy se do žádné nechytil. Nikdy se ke mně nedonesl sebemenší drb, že by si s některou něco začal! Nikdy!

Možná si řeknete, proč tedy žárlila? Copak to nechápete? Trápila jsem se tou strašnou nejistotou! Dělá to tak šikovně, že nikdo nikdy nic nepozná? Vybírá si ženy, které mlčí jako hrob a nikdy nikomu neprozradí, že s mým krásným Rudou něco měly? Je opravdu na zasedání? Na služební cestě? Sedí teď opravdu v autě a jede na druhý konec republiky? Co dělá sám doma, když jsem s dětmi celé prázdniny na chalupě a on za námi, spokojený a šťastný, každý pátek přijíždí?

Věříte, že jsem si někdy dokonce přála, aby se už na něho konečně něco provalilo a já mu mohla do očí vykřičet svoji nejistotu, svůj strach, svou bolest?

„Jsi mi nevěrný! Konečně to vím! Konečně ses prozradil! Konečně!“

Když jsme oba odešli do důchodu, trochu se mi ulevilo. Pomáhali jsme dětem s vnoučaty, projeli kus světa, dali do pořádku chalupu a ve chvíli, kdy jsem konečně začala cítit v srdci klid, začalo všechno znovu.

„Potřebuji mě, Edito. Prý jim bude stačit půl roku. Jarmilka šla na mateřskou, ale chce se brzy vrátit. Chodil bych tam dvakrát třikrát v týdnu...“

Ozvali se mu z firmy, kde pracoval jako ekonomický ředitel než odešel do důchodu. Jarmilka ho tehdy zastoupila. Zaučoval ji do její funkce dva měsíce, a protože si vybral jako vždy výbornou kolegyni, perfektně v jeho práci pokračovala.

„Všechno tam šlape, Edito! Odpoledne mě budeš mít doma! Půl roku to vydržíme! A pak si uděláme cestu kolem světa! Lodí, co říkáš? Uděláme si svatební cestu! Nebudeme čekat, až spolu budeme padesát let! Uděláme si svatební cestu příští rok!“

A tak začal chodit do práce a já znovu začala žárlit. Bylo to ještě horší než dřív. Bylo to nejhorší! I když jsem měla spoustu zájmů a přátel a neseděla jsem doma - byla jsem proti Rudovi v nevýhodě.

On byl pořád krásný muž, ale já byla stárnoucí žena.

Jednou jsem se za ním do firmy vypravila. Byl na obědě, tak jsem si sedla v hale, ani jsem se nešla ohlásit k recepci. Když se konečně objevil ve dveřích, nebyl sám. Šla s ním krásná, štíhlá blondýnka. Ruda si nevšiml, že tam sedím a já na něho nezavolala.

Přešli kolem a u schodů, kousek ode mě, se zastavili.

„Alenko, chtěl jsem vám něco říct... už dlouho vám to chci říct...“

Strnula jsem. Proboha! Snad nebudu ve svých pětasedesáti svědkem flirtování svého muže?! Chtěla jsem vstát a nenápadně odejít, ale nohy mě neposlechly...

Odporně krásná Alenka se na něho tázavě podívala, koketně zamrkala a můj, stejně odporně krásný muž, zrozpačitel.

„Jak bych vám to řekl, Alenko... Všiml jsem si toho hned první den, co jsem nastoupil...“

Skoro jsem nedýchala. Co když ji pozve na schůzku? A já to uslyším! Sedím dva metry od nich! Co budu dělat?! Jak s tím budu žít? Jak se budu tvářit, až se Ruda odpoledne vrátí domů? Alenka se usmívala a můj manžel konečně promluvil.

„Podtéká záchod! Na pánech! V prvním poschodí. A vy, Alenko, máte na starosti údržbu budovy. To je strašná ztráta, Alenko! Víím, o čem mluvím! U nás na chalupě...“

Šli pomalu do schodů a já vytančila ven z budovy, jakoby mi bylo dvacet! Moje celoživotní žárlivost konečně zmizela!

... Ti dva mezitím vešli do jeho kanceláře a sotva za sebou zavřeli dveře, žízňivě se objali.

„Rudýnku... ty jsi geniální,“ vydechla mezi polibky krásná Alenka. Rudýnek ji přestal líbat, skromně se usmál a zavrtěl hlavou.

„Jenom bystrozraký, miláčku, jenom bystrozraký...“

CESTA DO RÁJE

Firma, ve které pracuje celá rodina, je ve většině případů dokonalá. Nejinak tomu bylo v cestovní kanceláři CESTA DO RÁJE, kde pracoval zakladatel firmy Richard Dalimil s manželkou a jejich syn Michal, s manželkou a dcerou Dianou...

Autobus s velkým, barevným nápisem CESTOVNÍ KANCELÁŘ CESTA DO RÁJE VÁS ZVE DO RÁJE, zpomalil před blížící se benzinovou pumpou, zahrnul doprava a sjel ke straně, kde čekala silnější, zamračená, asi čtyřicetiletá blondýna se dvěma kufry. Dveře autobusu se otevřely a jako první vyskočila mladá průvodkyně a rychle zamířila k blondýně.

„Paní Sýkorová?“ Když blondýna zamračeně přikývla, průvodkyně se jí uklonila.

„Strašně se vám omlouvám, paní Sýkorová, za naše zpoždění! Já jsem Diana Dalimilová, vaše průvodkyně. Zavolala bych vám, ale bohužel jste nám nenechala číslo svého telefonu!“

„Proč bych vám měla nechávat svoje číslo?! Nemám ve zvyku rozhazovat svoje telefonní číslo po bůhví jakých cestovkách, které nejsou solidní! Je to sprosté, nechat mě tady hodinu čekat! V životě už s vámi nepojedu!“

Diana se zarazila.

„Paní Sýkorová, vám nepřišli z benzinové pumpy říct, že budeme mít dvacet minut zpoždění? Volala jsem jim a slíbili mi...“

„Přišel za mnou nějaký otropa a něco blekotal, ale nebavila jsem se s ním! Vidí samotnou ženskou a myslí si, že tady stojím, abych lovila chlapy! Řekla jsem mu, ať vypadne a neotravuje!“

Rozhlédla se po cestujících, kteří mezitím vystoupili a postávali kolem a jestli byl doteď její ječivý hlas slyšet až na druhém konci benzinové pumpy, teď ho slyšeli i v nedalekém Brně...

„Co na mě civíte? Tohle umí jenom Češi! Primitivní národ křupanů! Hřáli jste si zadky v autobusu, zatím co já tady hodinu mrzla!“

Cestující se po sobě podívali a na hlavu blondýny se snesla sprška našťvaných odpovědí.

„Jakou hodinu?“

„Co to ta ženská plácá?

„Máme zpoždění ani ne dvacet minut!“

„Vy jste nám tady chyběla!“

„Ženská, říká vám něco dálnice? Potkali jsme havárii! Museli jsme čekat!“

„Máte zůstat doma a nikam nejezdit!“

Blondýna se ušklíbala.

„Proč bych nejezdila? Budu jezdit! Ale s touhle cestovkou jedu naposledy! Poprvé a naposledy! Jen počkejte, až na vás napíšu stížnost! Kontrolu na vás pošlu! Češi jsou se vším spokojeni, ale já se oblafnout nenechám! Takhle se zachází se zákazníkem? Pche...“ Rozhlédla se kolem sebe a zvýšila hlas. „Je tady někdo, kdo mi uloží kufry?! Nebo si je snad budu muset ukládat sama?!“

„Madam, tady! Už mám zavazadlový prostor otevřený půl hodiny a čekám na vás!“ Šofér se na blondýnu usmál a ukázal do otevřeného spodku autobusu. „Prosím!“

„Tak je tam dejte! Na co čekáte?“ Blondýna po něm sekla pohledem a šla od autobusu co nejdál. Stála, podupávala nohou a pohledem zavraždila každého, kdo se pohnul směrem k ní.

Diana zamířila ke kufrům, ale několik mužů k ní přiskočilo.

„Přece byste se s tím netahala!“

Naložili kufry a pak stáli s řidičem opodál, pozorovali rozčílenou blondýnu a tiše její chování komentovali. Diana se jí šla ještě jednou omluvit, ale blondýna se pořád tvářila jako prodavačka, která vybalila zákazníkovi z obalu dvacet košil a on si nakonec žádnou nevezal.

„V životě s vámi už nepojedu! A budu si stěžovat! To si pište! Nechat mě hodinu čekat v mrazech!“ Diana sklonila hlavu, aby nebyl vidět její úsměv. Byl sice únor, ale počasí bylo jako na jaře.

„Byla bych ráda, kdyby se vám už nic nepříjemného nepříhodovalo,“ řekla tiše, a blondýna se rozchechtala.

„To si pište, že se mi přihodí! Budete proklínat den, kdy jsem vstoupila do vaší cestovky! Já vám to ještě tak zavařím, že budete koukat! A teď mi laskavě ukažte, kde sedím!“

Diana s ní nastoupila do autobusu, usadila ji a šla ještě na chvíli ven. Usmívala se na cestující, odpovídala na jejich dotazy, a když ji někteří litovali, jaká semetrika přistoupila, tiše se jí zastávala.

„Třeba má problémy. Nikdo nevíme, od čeho si jede odpočinout. Uvidíte, že to bude dobré...“

Ale nebylo. Ještě než se autobus rozjel, došlo k další scéně. Cestující se pomalu usazovali a k blondýně si přišel sednout čtrnáctiletý chlapec. Podívala se na něj a nasupila se.

„Kam se cpeš?“

„Sedím vedle vás,“ špitl chlapec a podíval se ustrašeně po rodičích, kteří nastupovali za ním. Blondýna prudce vstala.

„Tak to tedy ne! Nebudu sedět vedle fracka, který si za chvíli začne pouštět do uší *tuc Tuc Tuc!* Okamžitě vedle mě posadte někoho jiného! Ale okamžitě!“ Chlapcův otec se usmál.

„Já bych vám nevadil?“

„Chlapy nesnáším,“ ucedila blondýna a tak chlapcův otec před sebe strčil svoji manželku.

„Maminko, nedá se nic dělat, budeš se muset obětovat!“ Autobus se rozesmál a blondýna znovu vstala.

„Ani ženskou vedle sebe nechci! Nemám náladu na kecy o dětičkách a o vaření!“

Jako poslední nastoupila do autobusu Diana, rychle situaci vyhodnotila a zavolala na chlapce.

„Přemku, pojď si sednout vedle mě! Ať má paní Sýkorová klid!“ Přemkovi rodiče si sedli na svá místa a Přemek se spokojeně usadil na předním sedadle. Když Diana kontrolovala, jestli má všechny ovečky na svých místech, ticho autobusu rozřízal plačtivý hlas blondýny.

„Tak takhle jsem si tenhle zájezd nepředstavovala! Takhle tedy ne! Abych seděla sama, jako bych byla... jako bych byla... prašivá!“ Hlas se jí zlomil, vytáhla kapesník a hlasitě se vysmrkala.

Diana se na ni chvíli dívala a zdálo se, že o něčem přemýšlí. Pak se usmála, pokynula řidiči, aby jel, a když se dostali zpátky na dálnici, šla se na blondýnu podívat.

„Paní Sýkorová, je všechno v pořádku?“

„Není,“ odsekla blondýna, a když se Diana s úsměvem vracela na své místo, zaječela jí do zad. „A nebude! Na tenhle zájezd nikdy nezapomenete, slečno!“

I když si účastníci zájezdu dělali z „blondýny“, jak začali paní Sýkorové říkat, legraci a snažili se nebrat ji vážně, její chování předčilo jejich nejhorší očekávání.

Než dojeli do maďarských termálních lázní Zalakaros, dozvěděli se, že smrdí jako jezevci, jsou hluční jako opice, primitivní jako žízy, nenažraní jako prasata, nepořádní jako kanáři a hlavně jsou typičtí líní Češi, protože v každé jiné civilizované zemi se v únoru pracuje, jenom Češi se jezdí flákat do lázní...

Své si odnesl i řidič. Buď bylo v autobuse teplo nebo zima. Když

u něho byla během půl hodiny třikrát, řidič zastavil a vzal si mikrofon.

„Vážení cestující, byl bych rád, kdybyste se dohodli a řekli mi, co mám dělat. Zatopit nebo netopit? Potřebuju se soustředit na řízení, a ne aby mě madam pořád vyrušovala...“

Všichni se shodli na tom, ať to nechá jak to je, že je v autobuse příjemně celou cestu, a ať se na každého vykašle a blondýna se rozječela, že není každý, že má právo na svůj názor, že není podělaná strachy z nějakého řidiče, a jestli ostatní v sobě mají podělanost z komunistů, tak ona z nich podělaná nebyla nikdy a nebude ani teď!

A ječela a ječela, a všichni si řekli, že už jí radši neřeknou ani slovo, a když se vyřvala, rozhostilo se v autobusu hrobové ticho a cestující se dorozumívali jenom pohledy...

Když autobus dorazil na místo, problémy s blondýnou pokračovaly, ale to už zůstalo na krku Dianě. Ostatní si vzali klíče na recepci a zmizeli do svých pokojů. Všichni se shodně dušovali, že tu ženskou už nechtějí za celý zájezd slyšet ani vidět! V azylu svých pokojů ji sice neviděli, ale vrískat od recepcie ji slyšeli ještě dobrou půl hodinu potom, co už měli dávno vybaleno a odpočívali.

Diana stála celou tu dobu u recepcie trpělivě vedle ní a snažila se všechny její připomínky řešit s recepcí. Bylo jich dost. Do třetího patra ji prý nikdo nedostane, chce přízemí. Nevyhovuje jí snídaně od půl osmé, protože je celý život zvyklá snídat v sedm. Na pokoji je zima. Teplá voda teče málo. Okna nepřiléhají. Klíč u balkonových dveří se těžko otáčí. Ručníky jsou hrubé. Recepční primitivní, protože umí jenom německy.

A cestovní kancelář CESTA DO RÁJE je prolezlá neschopnými lidmi, Dianou počínaje...

Ráno pokračovala u snídaně, pak udělala skandál u pokladny v lázních, a když jí chtěli u turniketu přidělat na ruku kódovací vstupenku, odmítla, že není kráva, aby ji označovali, jako když má jít na porážku.

Když se u ní sešli tři lázeňští šéfové, narychlo přivolání, souhlasila, ale ani jeden z nich ji nepřinutil, aby turniketem prošla a přiložila ruku s kódovací vstupenkou ke čtecímu zařízení. Museli ji pustit okolo...

V šatně, kde jí dali klíček od skříňky, který si ve vodě odolném pouzdru měla pověsit na krk, všem vynadala. Prý jestli jsou v Maďarsku zvyklí značkovat se jako dobytek, tak ona se do stáda zařadit odmítá!

Diana tohle všechno absolvovala trpělivě s ní a oddychla si až ve chvíli, kdy se blondýna ponořila do teplého bazénu, zaječela Ááááá!

sedla si ve vodě na lavičku, a ponořená až po krk zavřela oči a konečně i... ústa.

Diana využila chvíle klidu, vytáhla mobilní telefon a někam volala. Sotva hovor ukončila, vrátila ji do blondaté reality jadrná čeština.

„Ty kreténe, co tady cákáš? Já snad z tebe budu mít infarkt! Hlídejte si toho spratka! Čí je ten parchant?!“

Němečtí manželé, kterým patřila čtyřletá holčička, která kolem sebe několikrát šplíchla, se blondýně omluvili a pak šli raději na druhou stranu bazénu.

Když blondýna během dopoledne zařvala ještě několikrát, začali si lidé dávat pozor, aby se k ní příliš nepřibližovali a tak se stalo, že když odpoledne vstoupila do bazénu, nikdo kolem ní nebyl...

„Tak co, paní průvodkyně? Nemáme ji utopit?“ Vedle Diany se zastavilo pár klientů z cestovky a ukazovali na blondýnu, která právě zvýšeným hlasem a česky, vysvětlovala Maďarovi, který ležel vedle ní na lehátku, že ji jeho chrápání ruší...

Diana se usmála.

„Ona se zklidní, uvidíte. Tyhle lázně jsou balzám na nervy! Zítřka to už bude lepší!“

Když si druhý den blondýna vybírala lehátko, všimla si staršího muže, který ležel kousek od ní. Jak ji uviděl, trhl sebou a pak na ni zůstal koukat. Blondýna se zarazila. Koukal na ni nějak divně! Jako by ji znal! Ale úchyl to není! Ale kouká divně! Tak nějak... dojatě...

Rychle se podívala jinam, ale jeho pohled ji zvláštním způsobem rozhodil. Obešla celý bazén, ale zjistila, že nejlepší lehátko je právě kousek od něj. Dala si tam tašku a chtěla si sundat župan, když muž vstal a šel k ní.

„Promiňte, madam. Sem si nelehejte! Seshora kape sražená pára! Ležel jsem tady a přestěhoval jsem se o kousek dál...“ Ukázal na své lehátko a usmál se. „Nezlobte se, že jsem si dovolil... Ty kapky jsou nepříjemné, když nečekaně kápnou... lekla byste se...“

Bylo vidět, že je v rozpacích. Blondýna se nepatrně usmála. Přece nejsem nějaká satorie, aby se mě bál, pomyslela si a nenápadně si ho prohlédla. Pěkný chlap! Měl krásné modré oči, elegantní župan a ručník, který měl přehozený přes své lehátko, musel být pěkně drahý! Určitě si ho nevzal na hotelovém pokoji jako ona... taky si mohla vzít ten svůj, krásný a drahý, ale to ne, nechtěla ho sem tahat, aby se jí nezničil a teď vypadá jako socka, která nemá na ručník!

Usmála se ještě jednou a muž trochu pookřál.

„Jestli dovolíte... David Švestka.“

Představila se mu také a podala mu ruku. Pevně ji stiskl a chvíli držel. Měl teplou a měkkou dlaň.

„Nemáte žádné mozoly,“ zkonstatovala zvědavě a on přikývl.

„Jsem profesor, takže... Ale na své chalupě v Alpách pracuju!“

Blondýna zvedla zvědavě obočí.

„V Alpách?“

Muž se zarazil.

„Promiňte... nerad o tom mluvím, nechci, aby to vypadalo, že se chlubím...“ Rozhlédl se kolem a pak ukázal na lehátko vedle sebe.

„Bude vám vyhovovat?“

Blondýna přikývla. Když se spolu za chvíli vrátili z vody a osušili se, pozval ji na kávu.

Dozvěděla se, že od dětství bydlel s rodiči ve Švýcarsku, kam s nimi emigroval, před rokem ovdověl, je bezdětný, a rozmýšlí se, jestli se nemá vrátit do Česka. Pracovat by nemusel, zajištěný je dost, ale nechce se vracet, dokud tady nikoho nemá.

„Můžu vám něco říct, Sabino?“ Ještě si vykali, ale už si říkali jmény. Blondýna přikývla. „Když jste vešla, myslel jsem, že omdlím. Vy jste... Sabino, vy jste strašně podobná mé ženě! Ale... snad se moje žena nebude tam nahoře zlobit, vy jste...“ Zvedl oči ke stropu a tiše zašeptal. „Odpust' mi to, drahá!“ Pak se podíval blondýně do očí a řekl něco, co jí nikdo v životě neřekl.

„Vy jste, Sabino, tak krásná! Moje žena byla také krásná, ale vy jste ještě krásnější! Vy jste královna! Škoda, že ne moje...“

A tak začal lázeňský románek, díky kterému se ulevilo Dianě i účastníkům zájezdu, a vlastně všem, kteří v té době byli v Zalakaros.

Sabina teď celé dny doslova zářila! Dianě se omluvila a poslala do cestovní kanceláře CESTA DO RÁJE děkovný e-mail, že se s tak výjimečnými službami ještě nikdy nesetkala! Na fakultativních výletech, na kterých ji její nový přítel doprovázel, se chovala tak, že ji nikdo nepoznával – všem bylo prostě jasné, že se pro ni stal tenhle zájezd, díky Davidovi Švestkovi, cestou do dosud nepoznaného ráje...

Den před odjezdem se Sabina se svým novým přítelem dlouho a něžně loučila před jeho hotelem. Profesor Švestka odjížděl za chvíli domů, ale byli domluveni, že za ní za měsíc přijede. Naposledy mu zamávala, a když zmizel na recepci, šla pomalu ke svému hotelu, sice smutná, ale šťastná...

Když David Švestka za hodinu vyjížděl ze Zalakaros, stála u kraje silnice nějaká dívka. Smála se na něho a mávala, a když zastavil, nastoupila a políbila ho na tvář.

„Tati, děkuju ti! Já bych tu babu sama nezvládla! Byl jsi výborný! Fakt, jsi jednička!“

Michal Dalimil, syn majitele cestovní kanceláře CESTA DO RÁJE, se na svoji dceru polichoceně usmál.

„Nepřeháněj, Dianko! Je to moje práce. Nic mimořádného! Znáš dědovo heslo! Vše pro firmu!“

Dalí si pusu, Diana mu popřála šťastnou cestu, vystoupila a její otec vyrazil směr Praha...

JEDE JEDE MAŠINKA. . .

Těch dvou nádherných zamilovaných lidí jsem si všimla hned, jak jsem vlezla do pantografu. Pro svůj klid jsem se ještě rozhlédla, ale tihle dva byli opravdu to nejlepší sousto, jaké jsem si dneska mohla vybrat!

Seděli vedle sebe, tak jsem si sedla naproti a vytáhla noviny. To abych je nepoplašila. Ať si myslí, že si čtu. Za chvíli začnu jako usínat, tím je uklidním úplně a mám čtyřicet minut na své labužnické pozorování!

Kvůli tomuto svému koníčku jsem radši jezdila z práce a do práce pantografem než rychlíkem. V rychlíku člověk zapadl do kupé, a i když jsem tam většinou neseděla sama, málokdy se někdo bavil o důvěrných věcech. Všichni jsme na sebe civěli z půl metru, a to se láska těžko vyznává!

Ano! Láska! To mě zajímalo! Chtěla jsem slyšet vyznání lásky a ne kolik cihel někomu přivezou na chalupu! O cihlách se totiž mluvilo v rychlících, ale v pantografu, to bylo jiný kafe! Dlouhý vagon, větší anonymita, lidé vystupovali, přistupovali, povídali si mezi sebou, telefonovali, a hlavně neseděli jeden na druhém jako v kupé rychlíku! V pantografu jsem slyšela věci, které by v kupé rychlíku nikdy nikdo neřekl! Byl to můj jediný koníček! Sednout si k někomu a čtyřicet minut pozorovat, poslouchat, nakukovat do cizích životů, srovnávat. A závidět.

Tihle dva se k sobě chovali jako novomanželé. Nebyli sice už úplně mladí, mohlo jim být kolem pětatřiceti, ale jak oni na sebe koukali! Jak se hltali pohledy! To bylo něco nádherného! Takhle se na mě Luboš nikdy nekoukal!

Teď on vyndal kapesník a opatrně jí utírá smítko na tváři! Luboš by řekl, utři si u nosu holuba... A ona drží a přivírá oči! Taky bych je přivřela...

„Děkuju! Ty jsi pořád tak pozorný! Pamatuješ, jak jednou...“

Podívala se na mě a já rychle sklopila oči k novinám. Naklonila se